

*csak a változó csak az áldozó  
csak az önmagát magára-hagyó  
csak az atomig-rezgő rejtelem  
csak a fényem-fényednek-fénye  
fényesség  
csak a beteljesülésbe  
költöző szerelem*

## Fehérfehér

*hóvirág-vers a papíron  
mintha tél lenne mintha hó  
érte nyúlok de nem birom  
kitépni a fehér alól*

*mintha tél lenne mintha hó  
vers-hóvirág röpös szírom  
szírom-vers annyira fehér hogy  
csak szóval szóval mondhatom*

*annyira fehér már zene  
s annyira zene hogy a fül  
süket már rezgéseire  
— te hallod csak te egyedül*

PINTÉR LAJOS

## Herder úr epeíz pohara

*Mi ez a kéz a torkomon?  
Torkot szorító vaskezek.  
Mellekre szívható világ:  
gondolom, egyszer kinnrekedsz.*

*Ti kerekedő kék egek,  
kék sapkák a diák-föld fején,  
ti selyemszálú kék ködök:  
kendők a füvek vállain —*

*ti kerekedő kék egek,  
ti elguruló diák-sapkák,  
ti selyemszálú kék ködök:  
kasza alá dőltek le majd.*

De most még rajtam átvonul,  
ha Délre élszáll, a madár,  
fecske-fark keresztje torkomon,  
reinkarnálva: szent Balázs.

De most még rajtam átvonul,  
átáramol minden folyó,  
az ó-Duna és a kamasz-Olt  
békétlenül csak fölsikolt.

De most még rajtam átvonul  
Tu Fu és Geoffrey Chaucer mester —  
verssort, mint pohár pálinkát  
hogy melegítsen, úgy iszok.

S a filozófus Herder úr  
azt hiszi: könyvét olvasom!  
Könyvét pohár vízként iszom,  
bár oly keserű, mint az epe.

Mi ez a kéz a torkomon?  
S a szájon? Szájütő és vérköptető.  
Mennyi pohár áll: hörpintetlen,  
mennyi könyv, port dönteni róla —

Holt maszk mögül az örök arc  
újra és újra fölmerül —, átevez  
századok kódén porfuvintó száj,  
szomjas torok, eljövendő fekete szempár!

Az é n a k k o r már csendesül,  
— látod: két szó itt tárnamély —  
a mellre szívható világ  
kinnrekedt hideg füstje száll.

A Lumier-féle mozi  
téli birsalma illatú,  
leple alatt kézbe veszed  
lányok birsalma melleit, ó.

Filmje vásznán térdére hull  
homlokcsillagon ütött csikó,  
arcára hull a nembeli ember,  
kialszik házfalból a tűz,

— a történelem mozivásznán  
csontváz-ország filmje perreg:  
nyelv nő kitépott nyelv helyén,  
füll nő, bár őse ólomnak öntődény —

s földereng jövendő idő,  
amikor nemcsak az a fal, házfal,  
a t ű zfal omlik le, hanem  
leomlik ez a nyelv, porlad a szó.

De előbb rajtunk átvonul,  
ha Délre elszáll, a madár.  
Fecske-farkával torkomra csap,  
reinkarnálva: szent Balázs.

De most még rajtam átvonul,  
átáramol a szerelem,  
sőt Szerelemből tengercsepp  
poharam partján körbefut.

Barátném, a *délire de toucher*  
tán még a pólyával oldódott rólam,  
álmomat hát Ön édesítse:  
döntse föl epeíz poharamat!

DOBOZI ESZTER

## Való és vigasz

Mi átállépünk a hantokon  
miket a jóság rakott körénk  
és megérkezünk e tiszta hideg síkra  
hol ész s értelem igazít  
bennünket sorba-rendbe  
lépéseink alatt fű nem  
hajolgat földig  
már a kövecses talaj sem  
bizonyosság  
csak amíg régi kaszálók illata  
átjár fáradt agyunkon  
a fűrgegyikok futása  
ott él csukott  
szemünkben — csak ez a biztos  
az anyag is úgy porlad  
szét kisimult tenyerünkben  
s úgy hull ki az ujjak  
közötti résen